

LOUČEJSKÉ POVÍDKY

Josef Mašek

HUSKY

Husky

Protiyperitový skafandr se tedy na husky neosvědčil a my se vrátili ke dvěma tradičním způsobům dobývání. Pokud byly husky venku, v mezi, nejprve jsme omrkli, jestli vůbec stojí za to, vyzvat je na souboj. v praxi jsme to prováděli tak, že jsme metli do těsného okolí výletového otvoru kámen a jak to zadunělo, v tu ránu se vyřítila okřídlená a po zuby ozbrojená hlídka, aby zjistila, kdo a jak vyvinutý je nepřítel, eventuálně hned na místě ho poučila, s kým má tu čest.. z její síly jsme usoudili, jak veliký asi bude buben uvnitř.

Zpravidla jsme bývali čtyři a někdy i pět a první co bylo nutné učinit, když se ukázala vosí komunita hodná našeho zájmu, bylo stanovit pořadí, ve kterém si téhodne jen jeden z nás vyslouží titul největšího frajera, sekáče, kofra, esa a já už dnes nevím, jaká všechna synonyma jsme pro ocenění nejzdatnějšího huskobijce používali.

Kluci Šafařovi si pak doma vypůjčili krumpáč a šlo se na věc. První vylosovaný to měl nejsnazší, lstivě se příkrad k výletovému otvoru a pokud to šlo, tak aby nešel přímo proti díře, i když v životě je právě tenhle princip nejúspěšnější, protože ony ty bestie sice mají zorné pole téměř kolem dokola hlavy, ale rovnou před sebe vidí přeci jenom lepší. Rozumělo se samo sebou, že první borec provede dva kopy krumpáčem, kdyby proved jen jeden a zdrhnul, považovalo by se to za prohřešek proti dobrým způsobům, po druhém už bylo trestné vosí komando posílené o navrátilce ze záletů a při třetím, a nevzpomínám si, že by se nám kdy podařilo udělat napoprvé víc, už potemněl obzor a kdyby byl s námi soudruh básník Wolker, možná by báseň o tom jak utichly hvězdy okolo Měsíce nabrala jinej švunk jo, jo, Balada o očích topičových se ta báseň jmenuje , kterou museli v obecné škole umět všichni z paměti. A básníka Pavla Kohouta jsme tehdy ještě neznali i když už jeho hvězda na literárním nebi začala prudce stoupat a navzdory prudkým společenským zvratům nikdy nezapadla. To už musel první huskobijec svištět pryč od místa činu, ale musel pádit s krumpáčem, protože když ten krumpáč necháte těsně vedle hnízda, husky vyčlení zvláštní stázní oddíl a dostanete pět šest žihadel a nejste ještě ani metr od krumpáče.

Takže bojovník Numero Uno to musel nabrat směrem od nás, aby se mstící komando nevyřádilo taky na nás, po nějakých deseti přískocích odhodit krumpáč a velkým obloukem se vrátit na základnu. Druhý vylosovaný pak čím dřív šel, tím větší byl sekáč, vyzvednout krumpáč, přiblížit se ke hnízdu, zatnout krumpáč a zapáčit a ještě jednou, pokud možno. Čím víc se mu podařilo kopů, tím více byl i oceněn.

Zpravidla po prvním kole se objevil kýžený buben a pak už nastoupila jiná technologie. Samo, že jsme ji nemohli použít v blízkosti zcelených družstevních lánů a taky ne, když bylo sucho. Logarex v Budějovicích vyráběl trojúhelníky, pravítka, úhloměry a podobné školní pomůcky z celuloidu, který má tu vlastnost, že hoří i bez přístupu vzduchu, však taky po válce, tady v Rakovníku, kdy jsme měli od hloubkových náletů dost nábojnic z velkorážních kulometů i kuželových nábojnic z ruských „vintovek“, tedy pušek, jsme si dělali „pistole, ta kuželová nábojnice z vintovky se dala festovně zasunout do hrdla té kulometné a když se dal do té menší svitek filmu, který byl tehdy taky z celuloidu a prodával v Rakovníku hned v několika obchodech na metry, a dnes ty kopie „sice pokleslé umělecké kvality, ale nesmírné historické ceny mít, pana Časlavského by vomejvali, ale o tom až jindy, u vidiny celých prázdnin se nám jevil začátek školního roku v nedohlednu a tak Loučejáci oželeli část rýsovacích pomůcek, ale pokud vím, tak jedině Ota z domečku na loučejské návsi si rýsování vybral jako svůj životní úděl, a když jsme tedy už viděli, jak nejmiň polovina bubnu je odkrytá, provedlo se další losování a to, kdo bude mít tu čest a bude smět provést závěrečnej akt, galaštyk, něco jako když toreador zarazí, teď jsem chtěl říct krupáč, jen si představte toreadora, v tom čtyřprocentním, vypasovaným a zlatejma flitrama pošíťým voblečku jak se řítí na bejka s napřaženým krumpáčem, a pak mu ho zatne do brzlíku, to by i toho bejka potrefilo dřív, než zhyne hrdinskou smrtí, tak to ne, kord, nebo co mu píchne do pajšlu a buchty na vochozech sílí a jsou naměkko a metají po něm voslintaný kapesníčky, tak nic, takovýho, zapálit na základně celuloidový pravítko, sfouknout ho, a ono vyluzuje takovej nádhernej, jakoby kafrovej zápach, pak se přiblížit k hnízdu a to doutnající pravítko metnout pokud

možno na buben. Vosy, jak nejsou na kafr moc zvyklý, prakticky vůbec ne, tak to považují za pozornost šéfa podniku, něco jako pozdrav od Green Peace a inhalují a pranic se nešetří, takže zakrátko jsou v rauši jak z partesu a dost se jim plete, kdo je vlastně třídní nepřítel a co je jen propaganda. Ztrácejí i pojem, kde je nahoře a kde dole, jakož i světové strany se jim pletou a co je nejhorší, bez rozmyslu se vdávají a žení mezi sebou, no Sodoma Gomora, co mám víc povídat a do toho „whuuum“ , on ten celuloid má takovou skvělou vlastnost, že když se na vzduchu sfoukne, tak zpravidla po pár vteřinách vzplane, sám od sebe, jen tak pro radost a to už si potom vosy nedají dalšího šleha, ale šlehnou po nich ty celuloidový plameny a jak je ten papírověj buben suchej a napuštěnej tučnejma ponravama, tak je to, jako když před lety při přistání chytla vzducholoď Hindenburg. Dokonáno jest.

Ty husky, co přežily, se musely vydat požádat k jinýmu hnízdu o politickéj azyl, anebo se naprat Viagrou, aby se populace co nejrychlejš obnovila. My jsme museli pečlivě zahrnout rozkopanou mez, ale co hlavně, přepečlivě zadupat všechny oharky, protože i v Loučejí byly stanovený žňový protipožární hlídky, který měly neoficiální, leč celonoční stanoviště ve výčepu v hostinci u Jindrů, tak kdyby náhodou při zajišťování základních fyziologických cyklů na hnojišti tamtéž zahlídli v polích nad Loučejí nějaký světýlko, a kdyby nebyli by to Svatojánci, ani polární záře, byl by to průser.

Husky, který se neprozřetelně zbuďovaly letní byt ve stodole pod střechou taky neměly na růžích ustláno.

Tam se losovalo o to, kdo bude mít tu čest a jako první se pokusit s tím ukrutně dlouhým a fantasticky pružným hasičským bidlem srazit na první pokus buben na mlat a pak se uvidí.

Samo, že když už ležel buben na mlatě a okolo lítaly stovky zdivočelejch bojovnic , který se nemohly dočkat, až do někoho zabudujou žihadla, tam nešlo zapálit celuloidovej trojúhelník a nabídnout jim, aby si daly šleha. i když už stodola byla prázdná, pavučiny, osiny a prach hoří lepší než si smrtelník umí představit a naopak představa, jak u Šafářů na dvoře zapalujeme pravitko a pak s ním mastíme do stodoly, no to

ani náhodou. Tam jsme se museli pokusit je pokropit studenou vodou, aby se jim podchladily svaly, a krovky jim ztuhly tak, aby neměly tu fantastickou manévrovací schopnost, ale aby, pokud možno, se zmožly jen na lezení po troskách bubnu. Když se to podařilo, secvičenější team je koštětem nahnul do kbelíku, odnes mimo zónu zákazu manipulace s otevřeným ohněm a tam jsem je recyklovali.

Ovšem, jakmile založili v Loučeji JZD, ale myslím, že Loučejáci patřili pod Chlum, a ze strejdovy stodoly udělali skladiště DDT, výrazným způsobem jsme likvidaci husek inovovali.

Z roztrženejch pytlů ve stodole jsme nabrali plnej kýbl DDT a vyrazili na místo určení. První polovina akce byla tradiční, ať se jednalo o stodolu nebo o mez za vesnicí a pak, když byl buben zpřístupněn, nabrali jsme vrchovatou plechovou lopatku, jak se v domácnostech používala na smetí nebo na přikládání do kamen, i když, pokud moje paměť sahá, strejda nikdy k topení uhlí nepoužíval, jen dřevo, bylo ho ostatně hned za humny dost a bratranec Petr dělal v lese, tak tu lopatku jsme nabrali vrchovatou DDT a podobně, jako na starých filmových záběrech, než odborníci na výtvarné umění převzali Poldovku na Kladně a mistrovsky ji zlikvidovali, tak podobným způsobem, jako do rozžhaveného jícnu Martinek hází urostlí hutníci lopatou ingredience, které udělají z obyčejné oceli ocel legovanou, jsme se obloukem dostavili k obnaženému bubnu a metli na husky oblak ozdravného Dynocidu. No šly do kolen jako po KO, ať to bylo v polích nebo ve stodole, ale ztratilo to onoho sportovního ducha, že proti sobě bojujeme zhruba stejnými zbraněmi. Vrátili jsme se tedy ke klasice, už proto, že jako ozdobou středověkých bojovníků byly jizvy utržené v boji, tak my jsme mohli po akci pyšně ukazovat, kolik kdo dostal žihadel a kam. Mnohdy i do míst, kde nepřítomnost dívek byla přínosem. Anebo naopak?

Jak už jsem se zmínil, tady v Rakovníku jsme měli po válce munice a zbraní po Němcích co hrdlo ráčí, stačilo jen zajít na „popel“, dnes se to jmenuje černá skládka a když se člověk pozorně díval a po vzoru bezdomovců pátrajících v popelnicích po nějakém mlsku, nešťítit se prohrábnout to, co

od minula přibylo, anebo jít do okolních lesů, no to samo vydá na dost tlustou knížku. ve většině z nás ta doba zanechala trvalé následky, v tom smyslu, že nás

bavila chemie, konkrétně ta část, která se zabývá prudkými oxidačními procesy, s rychlostí hoření řádově v kilometrech za vteřinu. Lidově se tomu říká exploze.

Kromě munice a výzbroje se daly najít i technické lahůdky. Za války se z prakticky každé původně mírové fabriky stala zbrojovka. Nedaleko od nás se vyráběly části motorů pro letadla Junkers a velká část odlitků pro motory a vrtulové hlavy byla z elektronu, slitiny hořčíku s hliníkem. Kromě toho náš soused, ale nemohl být mdlého rozumu, protože dělal mašinfiru na dráze, a ti snad museli dělat nějaké psychotechnické testy, dnes si tím nejsem jist , ale tehdy určitě, a přesto se celý život pokoušel sestrojít Perpetum mobile Pokaždé nás ujišťoval, že už je jen krůček od úspěchu, že se to už točí, no Gallileo naší ulice, co mám líčit, a jak měl chabé znalosti z metalografie a zrovna si doma odléval z lehké slitiny oběžné kolo na perpetum typu „pumpa- vodní kolo-pumpa“, tak do tavicího kelímku nalámal elektron a když mu to pak ve felčmídě, polní výhni na šlapací pohon, chytlo, nalámal si do kalhot nejenom on, ale i dobrovolný hasič odvedle, který sice už několikrát v životě viděl, jak plane trámoví, dehtový papír i sláma, ale neměl ani šajna, jakej šajn vydává elektron, zvláště pak, když se ho pokoušíte hasit vodou Strojvůdce sice nezemdlel v polovině cesty za vynálezem, který změní svět a vyřeší ropnou krizi, ale vrhnul se na biologické perpetum mobile, kde se odlitky z lehkých kovů nepoužívají a sice „žížaly-slepice-slepčince -žížaly“, ale chov Lenghornek mu v nejlepším zdecimovala BruceLoza, či co, a než se zmož na nový stádo, skolil ho infarkt.

Zbylo po něm několik metrů odlitků pro Luftwaffe a my měli vystaráno.

A jako mně kluci a po mém příjezdu servírovali ty nejužasnější události loučejského roku na vsi, tak ani já je nešetřil a zvláště na historkách o našich pyrotechnických pokusech spočinul jejich sluch se značným zálibením.

Ujistil jsem je, že tedy příští prázdniny přivezu něco ze

svých enzetů, tahle zkratka ve vojenské mluvě znamenala Nedotknutelné Zásoby, zatímco pro socialistický sektor ty byly Nadnormativní Zásoby.

Zdá se to dnes jako sci-fi, nevím jak v okolí Kletě, ale dnes u nás zajíce nepotkáte. Za mého mládí, za onoho času, byla zajíců taková síla, že se ukládali ke spánku hned za naší zdí, na mezi, která jsme říkali Vysoká, a koroptví bylo tolik, že jsme si museli Jüesej objednat Mandelinku Bramborovou, a by se měly vůbec čím živit, protože kombajny tehdy ještě nejezdily, takže ztráty zrna byly minimální a pak se nám to sice nějak vymklo z rukou, a viník se našel, ale to už je jiná historie. A když řeknu, že se k večeru z polí ozývalo volání křepelek, které se do lidštiny překládá jako „Pět Euro, Pět Euro“, za tu měnu do ohně ruku nedám, ale peníze v tom byly určitě a ta číslovka taky.

Poúnorová dělnicko-rolnická buržoasie se ozbrojila palnými zbraněmi a kromě do čtyřnohých paroháčů, protože dvounozí byli celoročně hájeni, prala i po polní zvěři a v okolí Rakovníka se od zahájení lovecké sezony ozývalo o nedělich nepřetržitě dunění. Následující dny viseli ve výkladech obchodů zkrvavení ušáci se skelnýma očima, hrozny koroptví a bažantů. Zvěře bylo tolik, že muzikantům, kteří hráli na veselících pro Nimrodí a Požárníci neplatili peníze, ale naturáliemi, a soused bubeník s vracel vždy tak obtěžkán zvěřinou, že se mu podlamovaly kolena, no nebylo to pokaždé jen tou zvěřinou a mojí mamince, vyhlášené kuchařce, která se vyučila v budějovickém hotelu Slunce, vždy přivezl horu zvěřiny, protože manželky některých hudebníků by nešáhly na mrtvýho kuďocha ani za zlatý prase, natož ho vykuchat, tak za pivo nebo za frťana mu svoje naturálie přenechali. Ne, nebyli jsme chudí, ale do bohatství jsme měli daleko a tak mojí převážnou svačinou, od obecné, přes učení až po studia v Praze byl chleba sádlem, ne to není překlep, náplavy z jiných krajů z toho většinou mají ujímání, jakto, že neříkáte se sádlem, s máslem? , no neříkáme, prostě to říkáme odjakživa takhle, tak v období honů a hudebních produkcí bubeníka Vency jsem nosil na svačiny tu kejtu z kudyše, ondy zas hrudní koš bažantího kulturisty, a moh jsem konkurovat dvěma kamarádům,

jejichž maminky byly terénní porodní asistentky, to samo, že neznamená že měly náhon na všechny čtyry, to ani nemohly, protože chodily většinou po dvou, a protože měly jen služební ČZ 150 se zadním sedlem o dobrých deset čísel nad tím prvním s chromovaným madlem, aby spolutrpitelem nedostával z tý vejšky závrať, tak jak vobjížděly asistentky porodní okres, byly v terénu, který byl osídlený převážně kovozezemědělci, tak místo prachů, ačkoli zdravotní péče byla bezplatná, ale šoupnout panu do doktorovi tady v městě něco papírového do kapsičky v obálce a sestřičce naturálii v podobě pytlíku kafe, to patřilo k dobrému tonu, tak na tý vesnici, jak pili z tradice Meltu a Cikorku, tu jim přeci dát nemohli, proto v šestinedělí pobili holoubata, kachny, slípky nenosnice „jakož i někdy vepře, když se potomek zvláště vydařil a Jarda a Květa, ti synové, ale ano, tentýž Jarda pilot, o kterém už jsem se jednou zmínil, vůbec nenosili do školy ke svačině chleba, ale huby mastný vod ucha k uchu, no středověk, jen vohlodaný kosti neházeli za hlavu, a nemohli jim konkurovat ani syn primáře místní chirurgie, kdopak taky přinese jako vděk za uřízlou nohu panu primáři pět kilo bůčku, ani syn profesora místní akády, protože dělnická třída si začala přes ROH a Lidový milice foukat a pan profesor vlastně vychovával potenciálního třídního nepřítele, takže se orientovali na zelený z vlastní zahrádky a z mouky, aby moc nebudili pozornost, paní profesorová nadto pocházela z rodiště presidenta, kterému straníci nemohli přijít na jméno, Dr. Edvarda Beneše.

Když se tedy místní elita, dělničtí ředitelé, předsedové JZD, velitelé Státních statků, primáři i z pražských nemocnic, jakož i zásuvky, dnes se tomu říká přítelkyně „vlivných partajních činitelů ozbrojili brokovnicemi dvanáctkami, přítelkyně pak byly našťěstí aspoň dvacítky, ale co bylo tedy zajímavý, že u brokovnice čím větší číslo, tím je díra v laufu menší zatímco u doprovodných markytánek... Pak stačilo jít v pondělí do polí a jen se dívat, páč nábojnice byly zelený a žlutý a červený a ve strništi byly dobře vidět.

Výlet na některou z okolích šachet v těsném sousedství města, byl pokaždý zážitkem o kterým se vyprávělo o školních přestávkách ještě několik dní poté. Jak palmistři zkracovali

zápalnou šnúru, doutnák, na předpisovou míru a jak jim pokaždé z cívky zbyl kus, který se už nemohl z bezpečnostních důvodů použít, tak stačilo se jen na haldě, kam se vyvážela hlušina, dívat, a do večera jsme měli doutnáků na několik týdnů do zásoby. Jenže potíž byla v tom, že v kusech hlušiny byla spousta obtisků, plavuně, přesličky, všelijaký trávy, připomínající rákosí, takže často, namísto ušlechtilého záměru, nálezu zápalné šnúry za účelem dělobuchů se ozývalo, „Tý vole, pocem, já našel.“ a muselo být věru řízného velení, aby se humanitární záměr výroby výbušnin nezvrhl na bádání po minulosti naší Země.

Kapr není jen dravá sladkovodní ryba, ale i velikánskej pilník, kterej, když je panenskej, tedy že se s ním nešmrnclo o železo, přesněji řečeno ocel, protože s železem se v životě patrně nesetkáte, tak když jste honili kapra-panice po elektronovým odlitku tak bratru půl hodiny, měli jste elektronových pilin na nějakých deset až patnáct dělobuchů, vyrobených z prázdných nábojnic z brokovnice dvanáctky. Samo, že samotnej elektron nic moc neudělá, jo, vhozenej po malejch hrstičkách do kamen předvede nádhernej miniohňostroj, ale zbytek populace je o tu nádheru ochuzen. Takže zbejvalo jen okysličovadlo. Dnes, kdy vás můžou dát pro přechovávání nebezpečných látek za katr jen proto, že máte doma dva klasický rtuťový teploměry, se to zdá jako sci fi, ale tehdy vám za bůra prodali v lékárně tolik hypermanganu, že to vydalo na sezo'nu, zemědělci používali hnojiva, která byly přímo předurčena k ušlechtilějšímu využití, než aby byla spláchnuta přívalovými dešti do nejbližšího potůčku. Extrovka v tomhle sortimentu byl ale přípravek na hubení plevele, jehož jméno raději říkat nebudu, kilovku jste v drogerce dostali za pětku, ale měj jednu vadu, byl šíleně háklivej na tlak, takže, smíchán s jakoukoli hořlavou látkou, cukrem, moukou a to vůbec nemluví o sirným květu, tak směs s tímhle plevel hubícím přípravkem stačilo jen položit, docela malinkatej kopeček, položit na hladkej kámen, na vobrubník a pokud jste měli na podpatku podkůvky nebo na podrážce cvočky, stačilo jen dupnout.

Tohle všechno jsem klukům z Loučeje vyprávěl a oni měli oči navrch hlavy, jak by ne, v drogerii u Grygara ? v Křemži

měli tak leda chlorid sodný v obarvený variantě pro liz skopového dobytka včetně jelenů v polesí hajného Krásy, a ten se opravdu k těm účelům použít nedá, i když se to v televizních pořadech o teroristech často uvádí, ale tam to je úmyslně špatně a důvod je nasnadě.

Bylo tedy rozhodnuto, že až přijedu příští rok, vezmu s sebou jak několik už hotových dělobuchů, tak základní suroviny, aby kluci viděli, co která směs dokáže, jaké má účinky na floru a faunu, jakož i jakými kouřovými, čichovými a optickými efekty se vyznačuje.

Tomeš Divišů si zprvu myslel, že má v revíru nového pytláka, podezření padlo na Bártu, že inovoval technologii lapání do drátěného voka a pořídil si dvanáctku jednušku, ale na místech, kde byl slyšet údajný výstřel, se nikdy nenašla barva, a takový kopyto přece pytlák, ani pytlák začátečník být nemoh, aby dočista nic nestrefil, a tak se metrový planinky v travním porostu přisuzovaly kulovým bleskům z čistého nebe, bylo to nejsnazší a neodporovalo to materialistickému pojetí přírody.

Pokud byly díra podzemního sídla husek dost veliká na to, aby jí bez problému prošla patrona dvanáctka a ještě tam muselo být kousek místa okolo, tak se dělobuch přivázal na samej konec tenkého lískového prutu, několik metrů od hnízda asistent zapálil po ženijním způsobu doutnák, havíři ho zapalují jinak, páč mají karbidku, a vybraný hrdina to mastil s tou kouřící tyčí směrem ke hnízdu, nebyl ani moc vosama obtěžovanej, páč ten sirnej šmak z doutnáku v nich evokoval představu, že je bude nějakej grýn pic desifinkovat, tak se ani moc do granátníka neprndaly, a když se pak podařilo zasunout prut co nejdál, pořád mluvím o likvidaci husek, tak granátník zdrhnul jen pár metrů, jen aby nebyl v hraničním pásmu hnízda, a za pár vteřin se ozvalo “Whuum“ a z díry vyběhla manžeta bílého kouře, jako když parní lokomotiva moc přidá plyn a kola se jí podsmeknou, a bylo po ptákách. Tlaková vlna v tak malém prostoru, zlikvidovala všechno živý, včetně prvoků a náhodných kolemjdoucích. Vykopat ani nebylo co, jen cupaninu z pláště bubnu a na proteiny bohatou a všemi barvami hrající kaši.

Z ryze sportovních důvodů jsme od téhle technologie po několika pokusech upustili, nebylo možné utřít čacká zranění, se kterými jsem mocht o přestávkách ve škole po prázdninách vychloubat, chyběly úprky do mnohdy značných vzdáleností s davem mstitelů v zátylku a druhdy i s dalším trestným komandem, které bylo královnou vyčleněno, aby ztrestalo opodál lelkující doprovodný team, všechno se novou pracovní metodou odbylo během několika minut a to nebylo vončo.

Koketovali jsme sice s myšlenkou, že zbytek dělobuchů využijeme k výsostně humanitárnímu způsobu upytlačení si ryb v Ochozňáku. Maminka dělala za války a několik roků po válce ve statku jen dva kilometry za Rakovníkem, dělala běžné zemědělské práce a brávala mě na celý den s sebou. Dost času jsme s klukama ze statku trávili u rybníčku, který byl hned vedle stavení a sloužil jako zásobárna vody pro malou turbinku a dynamko z nákladáku, elektřinu tam zavedli až několik roků po válce. Bylo to jen několik dní po válce, k rybníku přijeli na koních dva ruští vojáci, mohli jsme na nich oči nechat, přes rameno samopaly s tím bubnovým zásobníkem, „sapogy“ vojenské holínky a na hrudi vyznamenání. Přivázali koně k olši a „Ryba“ a ukázali na rybník. Bylo to naštěstí jako v češtině a my si mysleli, že se nás ptají, jestli jsme na rybách. Horlivě jsme přitakávali. Byli jsme na rybách, nic moc jiného se dělat nedálo, když maminka s ostatními dělnicemi byly od časného ráda až do večera na poli. Tedy dalo se dělat, ale o tom až jindy. Každý vytáhl zpoza opasku jeden ruční granát a mrskli je doprostřed rybníka. Dost nešetrně nám přitlačili šmakováky do trávy, protože to byl takovej zážitek, že bysme stáli a zírali s otevřeněma pusama. Za pár vteřin se ozvalo „drb, drb“, takový krátký, tlumený žuchnutí a nad rybníkem se zvedly dva gejzíry vody. Když vodní tříšť popadala, na hladině se blejskaly bílý břicha několika běliček, dvě nebo tři mřenky a jedna invalidní, zjevně dezorientovaná užovka. Podívali se na nás vyčítavě, jako kdybychom jim slibovali tolstolobiky nebo alespoň jesetery a teď takováhle chamrad. Proud přitáhl úlovek ke stavidlu, zbytek dolovili ulomenou větví a „Nu, vot, ucha budět charošaja“ Nemělo to se zalehnutejma ušima

po výbuchu nic společného, táta, jak už se zmínil, byl talent na jazyky a naučil se ještě během války plyně rusky a tak mi doma přeložil, že ucha je tradiční ruská rybí polívka.

„Dosvidanija“ a jen stužka prachu ukazovala, jak tryskem mizeli k Rakovníku. Tehdy nikdo netušil, že neuplyne ani čtvrt století a jejich „dosvidanija“, nashledanou, se vyplní v míře víc, než vrchovaté.

Samo, že pak, když jsme rozum brali, tedy rozum ve smyslu rozšiřování svých ohněstrůjných znalostí, jsme se pokoušeli tuto poválečnou vzpomínku realizovat, jenže na velký rybníky, kterých je v okolí dost, jsme se neodvážili, páč tam byla taková síla pytláků, že bysme to jen těžko rozchodili, a pokus v raky oplývajícím potůčku dole, u Šamotky, dnes už je , podobně jako potůček v Borový, zpacifikován do betonových skruží, tak tam jsme si podvodní výbuchy v praxi ověřovali. Jistě, doutnák ze šachty hoří i pod vodou , veze si kyslík sebou, takže se nemusí prosit o ten ze vzduchu, a podvodní výbuchy z těch experimentů mám dokonce někde na fotce, ale jediným úlovkem , dá li se to tak nazvat, byli vystrašení milenci, kteří houfně vybíhali z porostu se spodárama na půl žerdi, páč si mysleli, že je vystopoval manžel paroháč a brokovnicí prověřuje porost okolo potůčku a nezávisle na sobě kličkovali směrem k městu a cestou se snažili dooblíknout.

Koketovali jsme s myšlenkou, že se k večeru přikrademe na Ochozňák, namícháme extra silnou dávku a uvidíme, jak na to bude reagovat vodní říše. Na Ochozňák jsme se chodili koupat večer často, a jednou, a to jsem se moh fakt zjevit, se mi přicucla na lejtka pijavice, jak tam chodili večer chasníci z Loučeje, Chuma i Lhotky plavit koně, tak ta mrcha se mi zahryzla do lejtka a i když se dnes spousta špičkovejch výzkumáků docela seriózně zabývá myšlenkou, zas pijavice k léčbě civilizačních neduhů využít, ony plivnou do rány něco, co prý je pro organismus i orgasmus pravým požehnáním, tak to mě tedy nebere, tahle metoda, fakt ne, ale bratranec Bohouš po mně mrsknul vodního šneka, bylo jich tam jako , však víte, nemůžu si vzpomenout na otisknutelnou metaforu, bylo jich tam hojně, ty šneci vypadají jako kornout se zmrzlinou, jenže jsou menší a černý, s takovou spirálou na tý ulitě, a on se mi zabod

do zad a hrot ulity se mi pod kůží ulomil. Denně jsme měli podobných zranění spoustu, o žních se na nějakou tu oděrkou nesmí člověk dívat, pan doktor Mašek se volal až ve vopravdu závažnejch případech. Jenže nemoh jsem dospát, bolelo to jak čert, cukalo mi v tom a když se na to maminka ráno podívala, pravila, že to je podebraný a že se to musí vyčistit.

Měl jsem dosud v živý paměti, když mi v Rakovníku vypalovali lápisem boláky po medovým másle a umělým tuku, a tak jsem věděl, co její „teď zatni zuby“ znamená, a s hnísem se vyplavil i zbytek ulity.

Všechny tři sestry, to zní jako taškařice od Čechova, který už se zase pomalu dostává na prkna, která znamenají svět, která byla po Sametu nekompromisně okupována díly světového Vény, ač jen pár dní předtím si tatáž divadla pokládala za čest, když mohla uvést Kremelský orloj, nebo Lenina v říjnu, ale takový už je život, tak ty tři sestry, moje maminka Terča, její sestra Albína, která donedávna žila ve Lhotce a teta Eva, která žila v Loučeji, tak ty všechny byly bylinkářky, ale on tam byl bylinkář vlastně každý protože křemežský doktor se volal ve zcela mimořádných případech. Nejlepší z tý trojky byla teta Albína, a když v létě rozkvet bodlák, pcháč, ale musel to bejt jen docela určitěj druh, rost na pasekách nad Loučejí, jak bydlely sestry Čížkovy, jedna z nich se jemnovala Kačenka, a stavívaly se na limošku ve strejdově hospodě, když se vracely z Hrubý mše ve Křemži, a maminka říkala, že to byly nejkrásnější holky široko daleko, ale zůstaly do smrti svobodné až do smrti společně hospodařily na úpatí Kletě, tak teta vždycky ten bodlák natrhala, mělo to takovej záhadnej rituál, musela to bejt dost přesná denní nebo spíš večerní hodina a nejlíp snad dokonce po bouřce, a ty fialový květy rozetřela s putrem, jinak se máslu neřeklo, byly tam ještě i jiný bylinky, ale ten speciální loučejskej bodlák byl hlavní ingredienci, ono to pak dostalo takovou mysteriozní nafialovělou barvu a to máslo skutečně ani po kolika měsících nezežluklo, a ze zanícené rány to vytáhlo všechny nečistoty. Pokaždý a na to bych málem zapomněl, jsme si do Rakovníka kromě putru, chleba, uzenýho a věcí po americký armádě vezli i krabičku se zázračnou masťou tety Albíny.

A fakt, maminka tam nanasla bodlákovou masť, prikryla čistým, a považte, ručne tkaným a ručne predeným ľnenným bĕlostným plátýnkem a hop a zdravý mraveneček, ráno skáče z posteľe.

Ani ne tak pijavice a spiráloví šneci, jako spíš porota, složená z Míry Šafařovýho rozhodla, že malá Hirošima se na Ochozňáku konat nebude a mě se zdálo, že snad už nenajdu pro dělobuchy humanitární využití. Jedno z polí měl strejda na Vlkanci, na samým vrcholu kopce a část se svažovala k potůčku, jako k Holubovu.

Nevím, jestli se to dnes ještě dělá, pokud tedy ještě někdo umí káčet obilí kosou, ale tehdy se po příchodu na pole jako první našel v křoví rovnej a přiměřeně silnej prut a ten se omotal okolo kosiště a pak se musel ohnout ke špičce kosy a uříznout přesně tak dlouhej, aby byl právě k tý špičce. Samotná kosa už byla naštelovaná z domova, každěj si ji seřizoval trošku jinak, ale táta ji seřizoval „na dva coule“, tedy na dva palce, i když pozor, ono to není úplně přesně stejný, tedy když se kosa položila na zem a hořejšek kosiště se opřel o klenek chodidla a patou ostří kosy se škrtilo do prachu, tak špička kosy musela jet po kružnici, která byla o ty dva palce, tedy o pět centňáků blíž k chodidlu.

No, a jak se táta ponořil do lískovýho křoví, který rostlo těsně podle cesty na samým vrcholu Vlkance směrem ke Chlumu, tak najednou slyším dost silná slova, definice z říše zvířat a prodejných ženštin a táta, jak se nikdy z košile neslík, ačkoli na něm svaly hrály jak na kulturistovi, ale měl jen po kovářským způsobu vyhrnutý rukávy, já se pokaždý můžu zjevit, když na nějakých hradních slavnostech se starejma řemeslami je kovář s feldšmídou, a na první pohled je mi patrný, že to je kovář z leknutí, páč rukávy u košile má vyhrnutý jako pomocnej stavební dělník. A když stojí u kovářiny z vopačny strany a přitloukač drží kladivo jak tenťák v cirkuse, je mi jasný, že je to nejspíš vyučenej drogista se specializací na gumový zboží proti nežádoucímu početí a kovařinu neviděl ani z rychlíku. Tak táta nebyl fakt žádněj posera, mumlal ty nadávky a klíd' o brďo vyšel z toho houští a měl několik zobanců na předloktí a na krku.

Před lety se nám tady, v Rakovníku, usídlili v garáži sršáni a můj syn dodnes vypráví, jak : „my jsme s Míšou, sestrou, stáli v rohu u zdi domu a ztráceli strachy bobky a děda takle stál, jen tleskal dlaněma a na zem padali placatý sršáni.

To vám tedy povím, i kdyby byla za likvidaci husek pokuta půl melounu, tak už je nemohlo nic zachránit. To jsem prostě nemoh nechat bez povšimnutí. Něco tak humanitárního, jako pohřeb žehem si ty bestie věru nezasloužily a já jsem v polední přestávce oželel octovou vodu s cukrem, která byla v pětilitrovém kamenném džbánů schovaná v mandlíku, aby zůstala chladná, i chleba máslem, co to říkám, s putrem, kerej se v mandlíku kupodivu taky neroztek, protože pracovní morálka byly vysoká a dojít domů na oběd byla ztráta času, vybral jsem zvláště výživnou nálož, to jsem poznal jednak podle váhy, ale i proto, že ty nejhustější byly v patronách barvy červené a měly o tři vteřiny delší doutnák, na odlehlém konci houštiny jsem vybral jinej dlouhej prut a na samou špičku přivázal dělobuch. Lstivě, jak jsem to viděl v ruskej válečnejch filmech, jsem se přikrad k místu, kde měly husky v lískáčích buben, co buben, to byla mičuda na košíkovou, zapálil doutnák a pomalu přisunul do těsný blízkosti bubnu. A pak jsem slastně čekal. No drba jak z minometu osmaosmdesátky, trochu to sice křoviny ztlumily, ale pozůstalých moc nebylo.

Já vím, člověk by se neměl pokoušet korigovat Darwinův zákon o přirozeném výběru druhů, ale na druhou stranu, hlavu jim půjčit nemůžu. Těm huskám, myslím.
